

многу, и да излезнеме, да се храниме. И така и две те излезнаха, и хранехасе по нивы те: а жито то, понеже солнце то печеше въ оная дупка, сосъхнасе много и умалисе. Въ единъ убо отъ дній дойде голубъ въ дупка та, гдѣ то беше жито то, и видевши го малку, рече на голубица та си: не рекохъ ли ти, да се не коснешь при жито то; Она же рече: Вѣруй ми, защо отнюдъ не самъ се коснала. Онъ обаче не повѣровавши, удари я, и убивши я, остана самъ. Дойдевшей же зимѣ, фатиха дождове многу и снѣгове, и сосъхнало то се жито, овльгна и пакъ наполни дупка та: кое то видевши голубъ, разумѣ причина та на умаленіе то житно, и раскаявшись плака горко за смерть та супруги своея голубицы, отнюдъ обаче не се ползова отъ раскаяніе то си, но отъ многу то туга умре и онъ.

И друго повѣствованіе послушай ми, о царю, за да видишь лукавства та на жены те.

Повѣствованіе шестаго философа.

Единъ орачъ отиде да насѣ нива та си, и заръчи на жена та си, да му наготви ястія добры и хлѣбъ, и да му отнесе да яде. И така жена та скоро наготвивши ястія добры и кокошка печена и мастакулка (хлѣбъ сосъ медъ или сосъ преварена